

Különleges képesség

**Ha az aranyló Nap
letekinthetne
bolygó-gyermekeire,
bizonyára észrevenné
a változást: egyikük,
mely nemrég még
kéken tündökölte
adott otthont
milliárdnyi lakójának,
már csendben
haldoklott.**

**Egykor tiszta
égboltján sárgászörös
felhők rohantak, s a
közelmúlt azúr
színében pompázó
óceánjait irtózatoss
viharok korbácsolták.
E bolygó millió és
millió életformáját
közülük egy ítélte
lassú halálra...
az, aki így
nevezte magát:**

EMBER.

A férfi gondterhelten lépkedett egy kavicsos úton, magányába burkolózva. Egy pillantást sem vetett a bíbor égen rohanó felhőkre, a lebombázott házakra, a csontsovány, alig lézengő emberekre. Gondolatai egészen máshol jártak: még nem volt biztos benne, hogy helyesen cselekszik, hogy a jó utat választja.

Lelassította lépteit, majd megállt. Úgy tűnt, csak most vesz tudomást a környékről.

Mindenütt romok látszottak, és a halál közelsége érződött. Az egykor büszke város fennhézó toronyházai derékba törve hirdették a pusztulást. A régi, tiszta, virágoktól szegélyezett utcák most törmelékkel teleszórva, mocskos szeméthegeyektől beborítva álltak. A nemrég még vidáman zöldellő, nyüzsgő sétányon már csak egy-két elszáradt bokor és fa árválkodott. A park közepén álló strand smaragd-zöld vizének helyére zavaros, sárgás lé szivárgott az egykori medence repedéseiből.

A városba tartó, széles autópályák némán kígyóztak a kiégett autórönsöktől tarkítva, vörössé változott aszfaltcsíkjuk belevesztett a közeli erdő csupasz, feketére kormozódott fáinak megritkult soraiba.

Ettől nem messzire, egy valamikori iskola udvarán tépett, dühös macskák civódtak a nemrég közjük tartozó társuk cafatokká szagatott húsán.

A férfi elborzadt. Bár mindennapos volt a látvány, de nem tudta megszokni. Elkapta a tekintetét, és újra a belváros romjai felé nézett. Az összedőlt házak között ott magasodott egy feltűnően jó állapotú: a Vezérkari Palota.

Falai kitűnően állták a lökéshullámokat, s különleges anyaga védelmet nyújtott a benn tartózkodóknak a radioaktív sugárzás ellen. A homlokzatán lévő címer – mintha tudatában lett volna a felsőbbrendűségének – gögösen tekintett le a haldokló városra.

• Az Avana Egyesület által 1999-ben meghirdetett *Preyer Hugo* novellapályázat első helyezettje.

Nem sokan voltak, akik belülről is látták ezt az épületet, de a férfi közéjük tartozott... sőt! Azon kevesek egyike volt, akik tudták, hogy a háború még nem ért véget!

Nem. Még nem..., s ha lehet, gyilkosabb eszközökkel folytatódik, mint eddig. Olyan eszközökkel, melyeknek ő is részese lehet!

Gondolatait váratlan reccsenés zavarta meg: a közeli bokorból egy kutya bukkant fel. Hangosan vinnogva, izgatott farkcsóválással rohant egy szeméthalomhoz, s két-ségbeesett szimatolással kutatót valami ennyivaló után.

Nem volt esélye: az emberek már minden lehetséges élelmet összeszedtek.

A kóbor állat keserves nyüszítéssel ugrott tovább, néha beleszagolva a levegőbe, majd el-elcsukló lábaival futásnak eredt.

A férfi elmerengve nézett utána, lélekben a messzi múltban kalandozott. Igen, igen...

Az a kutya is ilyen volt: piszkosfehér korcs, zsemleszínű foltokkal az oldalán...

■ Ő még kisgyerekként élte vidám életét: tíz-tizenegy évesként gondtalanul játszott a park árnyat adó fái között. Elmélyedve, gyermeki kíváncsisággal szemlélte a kavicsos út szélén sürgő-forgó hangyacsapatot.

Néha a nála lévő húsos szendvics egy-egy darabjával ajándékozta meg a boly szorgos tagjait, s ilyenkor fellelkesülve figyelte a szokásosnál is nagyobb nyüzsgést.

Ekkor bukkant fel a kutya.

Sovány testét sárosan, összegubancolva fedte foltos bundája, szeméből szomorúság sugárzott. Bal mellső lába meg-megbicsaklott: egykori gazdája rúgott bele, így adva tudtára, hogy négy lábú társa feleslegessé vált számára.

A nemrég még kedvenc öleb ezt sokáig nem vette tudomásul: hetekig ott állt a gazdi háza előtt, esőben, sárban, viharban is, ám hiába. Egy idő után belefáradt, rájött, hogy kénytelen a kóbor kutyák útját járni.

Soha többé nem bízott az emberekben...

A most előtte térdeplő kisfiú sem volt más számára, mint ellenség, akivel meg kell küzdeni az életet jelentő, kívánatos szendvicserért.

A kutya izgatottan felmordult, testén remegés futott végig. A húst szimatoló orrcimpái idegesen megrándultak, az éhségtől mardosó gyomra egyre csak az élelmet követelte.

A kisfiú olyannyira belemerült a játékba, hogy észre sem vette a veszélyt.

A kutya hátulról közelített, szinte hasra lapulva.

A fiú még csak nem is láthatta... ám egyszerre furcsa bizsergés kezdte átjárni a fejét. Az érzés egyre erősebb és erősebb lett; egyre fájóbb és félelmetesen idegenszerű... már nem is látta az utat, a fűvet, a parkot: ezek egyszerűen eltűntek, s ő ott állt egyedül, valahol, egy eddig ismeretlen világban.

Az idő teljesen lelassult számára, s ő egyszerre volt minden és mindenki: a fű, a fa, az út, a hangya... s a kóbor kutya is!

Igen, már tudta, hogy ott van mögötte, idegesen, éhesen, harcra készen. Tudta az állat minden gondolatát és agyának parancsait: érezte az izmok feszülését és azt az elemi ős-erőt, mely kényszeríti, hogy rögtön rávesse magát a húsos szendvicset tartó kézre.

A kisfiú mindezt gondolatban átélte!

Átélte, és furcsa módon megnyugodott.

Érezte, hogy tud parancsolni mindenkinek, mert valamiféle hihetetlen erő birto-

kába jutott: gondolataival megsimogatta az izgatott kutya vad ösztöneit, lecsillapította a támadókedvet, majd ellazította a sérült lábán a begörcsölt izmokat.

Legyőzhetetlenné vált akaratával az éhség diktálta dühöt ragaszkodássá alakította, s becsukott szemmel, kinyújtott karral várta az állatot.

A kutya ebből csak azt vette észre, hogy izgatottsága lecsitul, fájó lába csodálatosan pihent lesz, s az éhség okozta gyötrelme teljesen megszűnik. A szendvicsre ügyet sem vetve, teljes bizalommal odabújt a kisleányhoz, és mellé leheveredve újra ott vibrált benne egy elfeledett csodás érzés: a gazdi megnyugtató jelenléte.

A fiú túláradozó örömmel ölelte magához a már szelíd állatot, s boldogságát a keresésére indult édesanyja sem zavarhatta meg:

– Kisfiam, azonnal kergesd el ezt a bolhás, mocskos kutyát! Mit képzelsz? Meg ne lássam, hogy még egyszer ilyeneket simogatsz!

– Mami, ezt a kutyust... hazavisszük! – suttogta alig érthetően, de már *tudta*, hogy az édesanyja nem fog nemet mondani lehetetlen kérésére...

■ A romváros határában álló férfi arcán halvány mosoly suhant végig. Ez a kezdet mélyen beleíródott a tudatába, mintha ezüst fonállal lenne belevarrva. A múlton tovább gondolkodva eszébe villantak további gyermekévei.

■ Szinte minden a régi medrében folyt tovább, ő az újonnan felfedezett képessége birtokában sem lett más: ugyanolyan szófogadó, engedelmes volt, mint addig. A változást nem vette észre rajta senki, még a közvetlen családtagjai sem, pedig a fiú bárki érzéseibe, emlékeibe be tudott kapcsolódni, sőt meg is tudta változtatni azokat.

Néhány ember kezében gyilkos fegyver is lehetett volna ez a tulajdonság, ám ő tudta, hogy e képessége isteni adomány; olyan ajándék, mellyel nem élhet önző módon. Soha, soha nem is használta másra, mint mások megsegítésére.

Gondolataival iskolatársait vigasztalta egy-egy rosszabb osztályzat után, reményüket vesztett embereket segített át mélypontjukon. Nehéz sorsú családok köszönhették neki boldogságukat, miután új célokat adva megbékéltette őket életükkel.

Sok-sok ember elérhetetlen vágyát teljesítette azzal, hogy elméjükbe „beleírta” a kívánt esemény valóságban meg nem történt emlékéit, legyen az tengerparti nyaralás, úrutazás vagy bármi más kívánság.

Ezek az emberek, átélve vágyuk teljesülését, végre megnyugodva, boldogan folytatták tovább egyszerű életüket.

Neki, önmagának viszont el kellett viselnie a valós lét megpróbáltatásait. Jól emlékezett arra az esőre hajló őszi napra, mikor egy autóbalesetben szülei életüket vesztették. Nővérét, valamint két kisöccsét már az álmom megnyugtató karjaiban pihentette, elfeledtetve velük a letaglózó esemény szívettépő fájdalmát, de ő egyedül maradt bánatával. Lesétált a folyópartra, s mérhetetlen szomorúságában nem volt más társa, csak a zsemleszínű foltokkal tarkított kutyája...

Az évek tovább peregtek.

Egyetem, katonaság, első munkahely, házasság... öröm és szenvedés, bizalom, majd csalódás...

Sok emberrel megszakadt a kapcsolata: testvérei elköltöztek, s néhány barátja is más úton járt. Elhagyta a kutyája is: elpusztult egy tavaszi reggelen. Elbúcsúzott észrevétlenül a gyermekkoráról, régi, kevésbé fontos emlékeivel együtt.

Egy dolog azonban kitartott mellette: a különleges képessége.

Ez volt az, ami akkor is az övé maradt, mikor már minden színes élmény szürkére fakulva merült el... az utolsó háború démoni poklában.

■ Ő túlélte. Most itt áll a sugárfertőzött Föld egyik városában, remény nélkül, lebombázott élete némán sikoltó romjain. Itt áll, hogy nemsokára erőt vegyen magán, s elinduljon be, a Vezérkari Palotába, elmondani végre a döntését.

■ Véletlenül tudta meg néhány hete ezt a lehetőséget.

A hír, mint egy bujkáló madár, itt is, ott is felütötte fejét: egyesek tudni vélték, hogy a Vezérkar hazája érdekében különleges paranormális képességekkel rendelkező embereket keres.

Maga sem tudta, miért jelentkezett.

Lehet, hogy belefáradt a haldokló élet felesleges küzdelmeibe, vagy csak pillanatnyi gyengeség fogta el?

Ki tudja...

Isteni tehetségét mohó emberek kezére játszotta: a vezérkar orvosai előtt felfedte nem mindennapi adottságát.

Ők rögtön egy különleges laboratóriumba küldték, ahol száz és száz vizsgálatot végeztek el rajta. Speciális műszerek ezrével rögzítették mérési eredményeiket, majd egy számítógép összesítette a tömérdek adatot. Több napig tartó kísérletek után elengedték, de közölték vele, hogy értesíteni fogják.

Hetekig semmi sem történt.

Már-már megkönnyebbülve feledte el az egész vizsgálatot, amikor esti sétája során rongyos alak lépett hozzá. Kinyújtott keze azonban nem élelemért könyörgött: egy levél volt benne. Átadója, miután feladatát teljesítette, nesztelenül húzódott vissza a sötétlő romok kusza összevisszaságába.

A levél rövid volt, de lényegretörő.

Szükszavúan közölte, hogy az összesen hat megfelelő ember közül ő is egyike a legjobbaknak, s további megbeszélésre várják a Vezérkari Palotában.

■ A férfi elindult végre. Legalább egy órába telt, míg beért a város kihalt főterére. A régi nagy nyüzsgés helyett most csupán néhány lézengő jelentette az egyre fogyatkozó életet.

Ezek az emberek már egymásnak sem köszöntek: érdeklődésük leszűkülte saját belső világukra. A kivételt talán csak az az idős hölgy jelentette, aki most a Vezérkari Palotához közel üldögélt egy kiszáradt szökőkút előtt.

A férfi megörült neki, de nem ment rögtön oda hozzá. Bár régi ismerősként köszöntötte őt, először csak egy távolabbi padra ült le. Tudta, hogy a néni nem szereti, ha gondolataiban megzavarják.

Amolyan szertartás volt ez már közöttük, mintha Saint-Exupéry meséje elevenedett volna meg: a kis herceg és a róka igaz barátsága...

Először csak egy távoli biccentés, majd egy-két udvarias szó, végül őszinte, meghitt beszélgetés jellemezte több éves barátságukat.

A férfi oda-oda pillantott az idős hölgyre, aki olyan volt, mint egy nyugalmazott tanítónő: ezüstösen csillogó haját gondosan kontyba kötve viselte. Píse orra bájossá

varázsolta vékony arcát, fekete keretes szemüvege mögül világoskék szem tekintett jobbra-balra. Keskeny szája néha mosolyra húzódott, valószínűleg egy-egy kedves emlék jutott eszébe.

Az idős asszony még egy kis ideig a múlt boldog pillanatain gondolkodott, majd a türelmesen várakozó férfi felé integetett:

– Na, hát eszedbe jutott végre az öreg barátnőd? Ül csak át ide, már igazán hiányzott a társaságod! – invitálta kedvesen, s a férfi tudta, hogy igazat mond.

Felfogta a néni gondolatait: a legtisztább törődés és figyelem sugárzott belőle. Megkönnyebbülve ült le mellé, s nemsokára élénk beszélgetés alakult ki közöttük.

Barátságuk oly mély volt, hogy a férfi még a lehetséges új munkájára is célzást tett. Az asszony azonban, szokásától eltérően, most nem mondott véleményt, ez a dolog szerinté már csak a férfire tartozott.

A döntés azonban biztosan érdekelte, mert nemsokára megkérdezte:

– Nos, hát mit fogsz mondani a fejeseknek, ott benn? – bökött a Vezérkari Palota felé.

– Nem vállalom... – válaszolta a férfi egyszerűen.

Az idős hölgy bólogatva vette tudomásul a szavait. Egy hosszú percig néma csönd ereszkedett közéjük, majd ömleni kezdett a szó:

– Nem, nem és *nem!* – kiáltott fel. – Világéletemben egyszerűen éltem, becsülettel dolgoztam, nem fogom saját emberi mivoltomat megtagadni! Azok ott azt várják, hogy menjek át a nagybetűs *ellenséghez*, és vezetőiket kergessem öngyilkosságba! Ezt kívánná a *hazám* és a *győzelem*...

Győzelem? Nevetséges!

Egy éven belül már nem lesz élet a Földön, hisz mindent elpusztított a sugárzás! Ezek pedig győzelemről beszélnek??!!

Miért nem fogják föl végre, hogy ennek a háborúnak csak vesztesei vannak?!! Összeugrik a gyomrom: olyanok ezek, mint két patkány a süllyedő hajón. Azon vitatkoznak, ki az erősebb, de egy perc múlva előnti őket a tenger...

Országunk vezetői azt mondják, hogy én végre igazságot oszthatok, de ha ez így van, akkor velük kellene kezdenem! – hadarta a férfi, majd egy másodperc szünet után folytatta:

– Ha viszont megtenném, semmivel sem lennék különb, mint ők! Persze Fejedelmi Tisztséget is ígérnek, mintha nem lenne mindegy erre a rövid időre, hogy...

– Akkor miért jelentkeztél? – vágott közbe az idős asszony váratlanul, villámló szemekkel. A kérdés olyan hirtelen jött, s annyira agresszív volt, hogy a férfi teljesen megzavarodva hallgatott el.

– Miért jelentkeztél? – kérdezte ismét az asszony, most már szelídebben.

– Majd én megmondom! – folytatta. – Azért mentél be oda, mert nem így képzelted életed alkonyát! Napjaid meg vannak számlálva; csakúgy, mint nekem, de te feleannyit sem éltél még! Nekem már mindegy, de te nem akarsz továbbra is napi tíz órát dolgozni két liter ivóvízért, fél kiló kenyérért és némi húsadagért! Vagy most, a háború után nem ez a fizetésed?

A férfi némán bólintott, s az asszony tovább folytatta:

– Fölösleges másokat hibáztatnod; ezt csak azért teszed, hogy túlkiabáld a benned ordító vádló, néma csendet! Nézz szembe magaddal! Hátralévő napjaid fényűzésben élheted, ez vezérelt, amikor bementél oda! – mutatott ismét a díszes épület felé.

– Hogy a lelkiismereted háborog? – folytatta keserűen az asszony. – Miért? Fogd már föl: a lelkedet megölte a háború! Nem maradt más, mint a tested, az is már csak rövid időre! Új normák vannak a világban, már amennyire ezt a poklot annak lehet nevezni... Vedd már észre, hogy te is csak egy színész vagy, aki az élet rendezésében egy rövid darabot játszik a Világ színpadán. Fiam! Lehet, hogy most jött el életed főszerepe!

Az idős asszony, kimerülve a heves beszédétől, egy kis ideig csöndben pihegett. Amikor újra megszólalt, sokkal halkabb volt a hangja:

– Fogadd el egy vénasszony tanácsát: ha már megfeleltél, töltsd be az állást! Bár nem értem teljesen, miről van szó, de használd ki! Már csak azért is, mert én sejtem, hogy benn milyen módszerekkel dolgoznak! Nagyon vigyázz! Azt mondom, légy erős, vagy menekülj! De szerintem ragadd meg a lehetőséget, elképzelhető, hogy ez az utolsó esélyed a boldogságra...

A férfi kényelmetlenül érezte magát. Nem szeretett ellentmondani az idős asszonynak, de most más volt a véleménye. Sokáig gondolkodott, hogy fejezze ki magát, majd lassan így szólt:

– Nem hiszem... Méghogy a lélek meghalt volna? Nem! Éppen ellenkezőleg: most kezdett el igazán élni bennem! Furcsa fintora a sorsnak, hogy túl az utolsó háborún tudom csak értékelni azokat a dolgokat, amelyek eddig túlságosan is a háttérbe szorultak.

Ha elfogadnám ezt a munkalehetőséget, örökre elveszteném azt a tiszta lelket, amelyet ennyire még soha nem éreztem magaménak! A hátralévő időmben ezt mindenáron meg akarom őrizni! – mondta nagy hévvel.

Szeme csillogóvá vált, és úgy folytatta:

– A boldogságot is említette... Nem, köszönöm, az emberek által adható dolgok ezt nem hozzák el. Én éppen most találtam meg az igazi boldogságot azáltal, hogy szembe mertem nézni a kísértéssel, és legyőztem! Nem érdekel, hogy úgy végzem, mint bármely állat: tudom, heteket vagy hónapokat fogok szenvedni, míg elpusztít a sugárbetegség. De a lelkem akkor is örülni fog, mert belülről megmarad a szeretetben és emberi tisztességben!

Az öregasszony félig lecsukott szemmel hallgatta e mondatokat. Mikor válaszolt, hangja megtört volt, s reményvesztett:

– Irigyellek, fiam... Igen, irigylem a lelki békédet és boldogságodat! Te már elérted, amit az életben mindenkinek el kellene érnie! De úgy látszik, nekem szomorúbb sors adatott: én már semminek nem tudok igazán örülni, mióta eltemettem a férjem...

Az asszony szeméből az emlékezés néhány könnycseppet csalt elő, de gyorsan letörölte. Elfűlő hangon folytatta tovább:

– Nem, én már soha nem lehetek boldog; ezt az érzést a férjem mellett éltem meg utoljára, de mivel őt már vissza soha nem kapom, számomra vigaszul csak az emléke maradt.

A férfi agyában elkezdett motoszkálni egy gondolat: ha létezik valaki, akkor hát ő az, aki látszólag vissza tudja adni az idős asszony régen meghalt társát! A képessége megvan hozzá...

A fiatalember hátradőlt, becsukta a szemeit, és ellazította magát. Gondolataival belopózott az öregasszony emlékeibe, és óvatosan előkereste onnan szeretnének a képét. Mikor már tisztán, minden arcvonását jól látta, elkezdte azt beleírni a néni érzékeibe, s úgy láttatta vele, mintha a férje most közeledne felé.

– Még egy kicsit messze legyen – gondolta –, ne nagyon felismerhetően... kopot-

tas barna kabátján ezüstgombok fityegjenek... zsebéből kilógó óralánca is a múltat idézze... és most... most bukkanjon elő félénk léptekkel a szökőkút sarkánál... s nézzen bele felesége tágra nyílt szemébe...

Az öregasszony felsikoltott leírhatatlan örömeiben. Szavakat nem találva, kapkodó lélegzettel bámulta a férjét: azt az embert, akivel együtt töltött negyvenöt évet. Hitetlenkedve nézte őt, akit régen eltemetett, de most számára újra feltámadt, hogy elhozza neki a régen várt boldogságot.

A fiatal férfi elégedetten vette tudomásul újabb sikerét. Ő tudta, hogy a néni előtt nem áll senki, csak az asszony érzékeiben létezik ez a kép. Egy kissé azonban meg is ijedt: ha most látja valaki az öregasszony túlradó örömét, nem tudná mire vélni...

Résnyire kinyitotta szemeit, hogy körülpillantson, nincs-e a közelben más járókelő... de ekkor rekedt üvöltés hangzott fel.

Ám ez a tébolyult ordítás öbelőle tört elő!

Az öreg, barna ruhás férfi ugyanis ott állt!

Ott állt, tágra nyílt szemmel, reszkető kezét az örömtől megnémult asszony vállán nyugtatva.

Ott voltak, egymással szemben: az idős asszony és az öregember... mint az örök szeretet élő szobrai. Csak nézték, nézték egymást, könnyektől csillogó szemeik földöntúli boldogságot tükröztek.

A fiatal férfi előtt elhomályosodott minden. A világ forogni kezdett, s ő megszádulva rogyott térdre. Furcsán tatógó szája hiába formálta a szavakat; mondanivalója összefüggéstelen dadogássá változott:

– Nem láthatom... nem lehet itt... csak az asszony képzeletében létezhet... mi ez... mi ez itt, ez a... ez a hűvös kékség... végre a megnyugvás... ez a tiszta, hűvös kékség...

A fiatalember bizonytalanul feltápászkodott. Két szót mormolva indult el valamerre. Valamerre, egy ismeretlen helyre, oda, ahová zavarodott tudata diktálta. Elrohant, nem vett tudomást az idős asszony szánakozó pillantásáról, sem arról, hogy lábai nemsokára vaslétrán botorkáltak felfelé.

– Hűvös megnyugvás... – gondolta ismét, és még utoljára lenézett a düledező gyárkémény kormos tetejéről.

■ A Vezérkari Palota tanácstermében nagy volt a feszültség: a Honvédelmi Testület tagjait rendkívüli ülésre hívták.

A szóvivő fellépett az emelvényre, majd jelentőségteljesen végignézett a húszenberen. Szavai várakozást keltve visszhangoztak a teremben:

– Uraim, szenzációs bejelentést teszek! Ígérem, nem fölöslegesen veszem igénybe türelmüket. Önök már régen tudnak a pszicho-energiái vizsgálatokról, s azt is hallották, hogy elnökünk olyan embereket keresett, akik valamilyen módon az átlagosnál jóval több ilyen erőt birtokolnak. Tisztában vannak azzal is, hogy az ilyen személy képes mások tudatába beavatkozni.

Gondolom, felesleges ecsetelnem, mi történik, ha egy ilyen embert sikerül bejuttatnunk az ellenség főhadiszállására... Uraim, közlöm Önökkel, hogy végre itt állunk a végső győzelem kapujában: megtaláltuk az erre legalkalmasabb személyt!

A reá bízott első feladatát tökéletesen el is végezte: likvidálta azokat, akik szerepeltek ugyan a jelöltek között, de alacsonyabb képességük vagy nem eléggé hazafias öntudatuk miatt nem voltak alkalmasak arra a különleges megbízásra, hogy hazánk

megmentői legyenek.

Kérem tehát Önöket, ismerjék meg nemzetünk jövő győzelmének zálogát!

A felajzott emberek minden idegszála pattanásig feszült. Halkan nyílt egy ajtó, s a terem sarkában megjelent a *kiválasztott*.

A jelenlévőkön a megdöbbenés moraja futott végig.

Az ajtóban álló alak ugyanis olyan volt, mint egy nyugalmazott tanítónő: ezüstösen csillogó haját gondosan kontyba kötve viselte. Piszte orra bájosná varázsolta arcát, vastag, fekete keretes szemüvege mögül világoskék szem tekintett jobbra-balra.

E kék szempár végigfutott a termen, megfigyelte az ott ülőket. Egy idő után azonban megállapodott egy falra festett feliraton, mely ezüstösen csillogva hirdette a Honvédelmi Testület jelszavát: *Légy erős, vagy menekülj...*

